

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 1. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a doba její platnosti nebyla prodloužena podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 329/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Žaloba

2. Žalobce nejprve namítal, že zákon o pobytu cizinců vyložil žalovaný účelově a diskriminačně, napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do lidských práv žalobce, byla opomenuta zásada přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávně aplikováno správní uvážení, nesprávně hodnoceny důkazy a porušeny předpisy o dokazování. Nadto žalobce namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce konstatoval, že při rozhodování o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, nelze mechanicky aplikovat gramatický výklad § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale je nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. To dle žalobce vyplývá z aplikační přednosti Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sdělení č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“), či Úmluvy o právech dítěte před zákonem o pobytu cizinců a z práva Evropské unie, zejména z preambule, čl. 5 odst. 5 a čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o sloučení rodiny“). Žalobce přirovnával zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny k zásahu do rodinného života a práva na volný pohyb občana Evropské unie v důsledku vyhoštění. Žalobce dále argumentoval tím, že podle směrnice o sloučení rodiny je považováno odejmutí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny z důvodu veřejného pořádku za přiměřené opatření výhradně v situacích, kde cizinec spáchal nebo od něj hrozí spáchání závažné trestné činnosti. Podle žalobce by také cizincům s integrovanou rodinou na území České republiky měla být vždy poskytována vyšší ochrana než ostatním cizincům. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být při posuzování přiměřenosti zásahu do práv žadatele v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, 2) délka pobytu cizince v hostitelském státě, 3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4) cizincova rodinná situace, 5) počet nezletilých dětí a jejich věk, 6) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, 7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát, 8) imigrační historie dotčených osob, 9) věk a zdravotní stav

dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, Nejvyšší správní soud je nicméně považuje za aplikovatelná i na rozhodnutí o dlouhodobém pobytu. I samotné neprodloužení povolení k pobytu může svými důsledky za určitých okolností představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o zásah nepřiměřený. Nastíněný test žalovaný neučinil.

4. Žalobce zde žije se svou manželkou (občankou Mongolska, která má v České republice trvalý pobyt) a dvěma dětmi již od roku 2015. Dcera (narozená roku X) X a syn (narozený v roce X) chodí do X. třídy základní školy. Rodina zde vlastní bytovou jednotku a splácí úvěr na její pořízení. V zemi původu žije již jen matka žalobce. Ostatní osobní a rodinné vazby, které lze považovat za podstatné, má žalobce na území České republiky. Zrušením dlouhodobého pobytu žalobce by nedůvodně byly postiženy i jiné osoby (žalobcova žena a děti), které na celé záležitosti nenesou žádnou vinu. Žalobci byl za čin, který spáchal, uložen pouze peněžitý trest a trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel, které jsou již vykonány.

Za uvedený čin je možné uložit trest odnětí svobody až na 1 rok, žalobce však dostal pouze peněžitý trest ve výši 18 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Jednalo se o přečin nejnižší společenské nebezpečnosti a šlo o jediné a výjimečné vybočení z jinak řádně vedeného života na území České republiky. Dle žalobce jsou proto splněny okolnosti pro užití zmírňujícího správního uvážení.

5. Závěrem žalobce namítal, že v rozporu se zásadami správního řízení je dle nové úpravy zákona o pobytu cizinců vyloučeno podání odvolání proti rozhodnutí žalovaného.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Shrnuje, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobci byla zamítnuta z důvodu uvedeného v zákoně o pobytu cizinců a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Ačkoli zákon o pobytu cizinců žalovanému neukládá povinnost posuzovat dopad vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, takové posouzení v napadeném rozhodnutí žalovaný vzhledem k čl. 8 Úmluvy provedl. Dospěl však k závěru, že neprodloužením doby platnosti zaměstnanecké karty nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce s takovou intenzitou, aby byl porušen čl. 8 Úmluvy. Ztráta (neprodloužení) pobytového oprávnění spojená s povinností žalobce území České republiky opustit není tak závažná, že by mohla vyvážit veřejný zájem na zachování pořádku a bezpečnosti, protože žalobce se dopustil úmyslného trestného činu. Žalovaný proto navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Zjištění ze správního spisu

8. Žalobce podal dne 21. 11. 2019 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty. Z výpisů evidence

rejstříků trestů žalovaný zjistil, že žalobce byl pravomocně odsouzen v trestním řízení vedeném pod sp. zn. X rozsudkem X pro X za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobci byl za tento čin uložen peněžitý trest, jehož výměra byla stanovena na 30 denních sazeb, kdy 1 denní sazba činila 600 Kč. Peněžitý trest byl žalobcem uhrazen 29. 3. 2019. Dále byl žalobci uložen trest zákazu řízení motorových vozidel po dobu 1 roku, který vykonával od 2. 4. 2019.

9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že zjištěný stav věci odpovídá důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahazeno. Dle žalovaného zákon o pobytu cizinců neukládá v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný je ale povinen dbát mezinárodních závazků České republiky, které mají přednost před zákonem, a rozhodnutí nevydat v případě, že by jím byl porušen závazek vyplývající z mezinárodního práva. V případě žádosti o pobytové oprávnění, jeho prodloužení nebo zrušení, přichází v úvahu pouze závazek na respektování soukromého a rodinného života uvedený v čl. 8 Úmluvy. Veřejná moc dle tohoto ustanovení může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. Žalovaný zdůraznil, že povolení k pobytu (zaměstnanecká karta) není prodloužováno z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, proto jen skutečně velmi závažný zásah do sféry rodinného či soukromého života by odůvodňoval vydání kladného rozhodnutí o žádosti účastníka řízení. Žalobce na území České republiky pobývá výrazně menší část svého života, v obecné rovině tedy neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se opět integroval v prostředí svého domovského státu. Za intenzivní zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život však lze považovat skutečnost, že již nebude moci pokračovat v soužití s manželkou a dvěma dětmi (v době vydání rozhodnutí ve věku 17 a 13 let) na území České republiky. Jako hlavní alternativa se tak jeví žalobcův návrat do Mongolska s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv žalobce, či trvalejšího přemístění za ním. S ohledem na délku pobytu dětí na území České republiky (v době vydání rozhodnutí cca 5 let) lze přitom očekávat, že si zde již vytvořily trvalejší sociální vazby. Varianta praktického odloučení žalobce od jeho rodiny i varianta přesídlení rodiny žalobce do Mongolska proto představují velmi intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, v případě návrtu do Mongolska není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce uhradil stanovený peněžní trest. Tato skutečnost nepředstavuje totiž zahazení odsouzení jako takového. Na žalobce se tedy nehledí, jakoby nebyl odsouzen. Závěrem žalovaný zdůraznil, že napadeným rozhodnutím na rozdíl od rozhodnutí

o správním vyhoštění není žalobci stanovena povinnost z území České republiky vycestovat a není mu ani stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území České republiky pobývat. Jakmile bude odsouzení žalobci zahlazeno, může v zemi původu požádat o vydání oprávnění k pobytu na území České republiky. I Evropský soud pro lidská práva dosud shledal nepřiměřený zásah do soukromého života cizince, tj. porušení čl. 8 Úmluvy téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců. Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře také potvrdil právo států jako subjektů mezinárodního práva kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území. Stejně tak opakovaně konstatoval, že z Úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Žalovaný učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36).
12. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a doba její platnosti nebyla prodloužena podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Sporná otázka v nyní projednávané věci spočívá v tom, zda se měl žalovaný zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do rodinného a soukromého života žalobce a zda tak učinil dostatečně.
13. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).* Podle § 44e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.*

Podle § 37 odst. 1. písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
15. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.* Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
16. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dovolává, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
17. I přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezabývá to správní orgány povinností respektovat čl. 8 Úmluvy. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26, se uvádí, že „V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“ (shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 6 A 13/2015 - 45).

18. Z obsahu správního spisu a mezi stranami není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen dne 27. 9. 2018 v trestním řízení vedeném pod sp. zn. X rozsudkem X pro vza úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobci byl za tento čin uložen peněžitý trest, jehož výměra byla stanovena na 30 denních sazeb, kdy 1 denní sazba činila 600 Kč. Peněžitý trest byl žalobcem uhrazen 29. 3. 2019. Dále byl žalobci uložen trest zákazu řízení motorových vozidel po dobu 1 roku, který vykonával od 2. 4. 2019. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoliv správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů.
19. V posuzované věci se žalobce domáhal posouzení přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k tomu, že neprodloužením platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty by došlo k podstatnému zásahu do jeho osobního a rodinného života. Žalobce žije v České republice již od roku 2015 spolu s manželkou (občankou Mongolska), která má v České republice trvalý pobyt, a dvěma dětmi. Dcera studuje Obchodní akademii a syn navštěvuje 6. třídu základní školy. V zemi původu žije již jen matka žalobce.
20. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval možností aplikace čl. 8 Úmluvy na str. 3 napadeného rozhodnutí a shledal, že v případě žalobce není taková ochrana odůvodněná. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že fakticky zvažoval všechna kritéria uváděná žalobcem v žalobě. Žalovaný zdůraznil, že žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. V podrobnostech krajský soud odkazuje na napadené rozhodnutí, s jehož závěry se ztotožňuje. Žalovaný zdůraznil, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do jeho soukromého a rodinného života, k němuž jistě dojde, považovat za nepřiměřený. Vzhledem k tomu, že v době rozhodování žalovaného nebylo žalobcovo odsouzení zahlazeno, nelze postupu žalovaného dle krajského soudu ničeho vytknout. Žalovaný také správně poukázal na to, že napadeným rozhodnutím na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění není žalobci stanovena povinnost z území České republiky vycestovat a ani není stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území České republiky pobývat. Po zahlazení odsouzení může proto žalobce v zemi původu znovu požádat o vydání oprávnění k pobytu na území České republiky.
21. Námitky žalobce související s tvrzenou aplikační předností směrnice o sloučení rodiny před zákonem o pobytu cizinců považuje zdejší soud za nedůvodné, protože směrnice o sloučení rodiny byla do českého právního řádu implementována zákonem č. 428/2005 Sb., kterým se měnil zákon o pobytu cizinců, a další související zákony, a jak uvedená směrnice, tak její transpozice do zákona o pobytu cizinců se týkají povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy jiného typu pobytového oprávnění cizince na území České republiky než je předmětem soudního přezkumu.

22. Důvodná není ani poslední námitka žalobce, že nová právní úprava, která vylučuje podání odvolání proti rozhodnutí, kterým byla cizinci zrušena platnost pobytového oprávnění, je v rozporu se zásadami správního řízení. Změnami v § 168 a § 172 zákona o pobytu cizinců došlo k omezení možností postupu cizince ve správním řízení o zrušení platnosti jeho povolení k pobytu. Proti rozhodnutí o zrušení pobytu zejména z důvodů spáchání trestného činu (přesně vyčteno § 168 odst. 3) se nadále není možné odvolat ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Právě § 168 tedy stanoví odchylky od správního řádu, dle kterého se jinak v rámci řízení ve věcech cizinců postupuje.

VI. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalované a presumovaného souhlasu žalobkyně. Důkazy označené žalobkyní soud neprovedl, neboť tyto listiny byly součástí správního spisu, kterým správní soud dokazování neprovádí.
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. května 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu